

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA**
úhel pohledu

MLADÁ FRONTA

Primární důvěra

úhel pohledu

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Primární důvěra: úhel pohledu – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA
úhel pohledu**

MARTIN GOFFA

**PRIMÁRNÍ
DŮVĚRA
úhel pohledu**

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2019

ISBN 978-80-204-4907-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5362-4 (ePub)

ISBN 978-80-204-5364-8 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5363-1 (PDF)

Prolog

Bála se. Přitom ji nečekalo nic, co by za sebou neměla už dávno.

Dávno...

Táhlo jí tehdy na patnáct, ten kluk byl sotva o dva roky starší a stejně nezkušený jako ona sama. Bylo to dychtivé, nemotorné a krátké. Ale taky krásné, i když nejspíš jen proto, že do sebe byli bláznivě zamilovaní. Ve skutečnosti šlo jen o neohrabanou snahu udělat něco dospělého.

Během následujících čtyř let měla partnerů několik, s některými byl sex příjemný, s jinými nebyl důvod ho opakovat. Kromě peněz, pochopitelně. Hlavně několik posledních měsíců na tom nebyla bůhví jak dobře, vlastně od chvíle, kdy odešla od tety a strejdy. Neměla se u nich špatně, jenže čím dál častěji viděla ty jejich pohledy... Třeták se jí nepovedl a propadla, což znamenalo, že jim zůstane na krku další rok, než půjde někam do práce. O prázdninách zkusila aspoň brigádu v jedné místní firmě, ale vzdala ji po pěti dnech. S nikým si tam nerozuměla, byly to jen samé příkazy a omezení, nic pro sedmnáctiletou holku. Poprvé se tehdy s tetou a strejdou pořádně pohádala a od té doby už se tam najednou necítila jako dřív.

Byli máma s tátou taky takoví? Zbytečná otázka, která stejně už navždycky zůstane bez odpovědi.

V září znovu nastoupila do školy, ale vydržela tam sotva měsíc. Přesněji řečeno to měsíc vydržela doma, dál už to

vážně nešlo. Začátkem října se sebrala a zmizela do blízkého Liberce. Jenže tam cítila stejnou zatuchlinu jako v jejích vesnicích, a navíc nebylo to město dost velké na to, aby se v něm člověk jen tak ztratil. Teta se strejdou ji samozřejmě nechali hledat. Netrvalo to ani tři dny a policajti jim ji přivezli až k vratům. Tehdy sklopila uši, nechala si vynadat, ale kdesi uvnitř byla už dávno rozhodnutá.

Za necelé dva týdny utekla znovu, tentokrát rovnou do Prahy. Těch pět měsíců, než jí bude osmnáct, nějak přežije. A pak, jako úředně dospělá, si už konečně bude moct žít po svém.

No a teď, teď už je konec července. Nedávno ji dokonce nějaká hlídka kontrolovala, řekli jí, že je hledaná, ovšem sami pak jen pokrčili rameny. Od března byla zletilá, takže záleželo jen na ní, jestli chce dát svým příbuzným vědět, že je v pořádku. Nechala to být.

Občas se jí zastesklo, to zase jo. Moc přátel si v Praze nenášla. Za těch devět měsíců bydlela zatím na šesti místech a pokaždé, když jí došly peníze, to šlo naštěstí spláchnout nějakou tou protislužbou. Špatné svědomí z toho ale neměla. Někdo má talent na jazyky, někdo hezká prsa a každý prostě jen využívá toho, co dostal do vínku.

Ale stejně, žije tak akorát. Občas pracuje jako servírka v jednom pajzlu na periferii, jindy se jen tak fláká a sní. S penězma je ale na štíru pořád. Měsíc žila dokonce v nějakém squatu a zrovna teď pár týdnů bydlí v třípokojáku, který funguje spíš jako průchoďák.

A teď je tady. V podkrovním bytě, s chlapíkem, který jí zaplatil už předem. A ještě zaplatí, až bude po všem. Na jednu stranu to bylo fajn, s těmi penězi nějakou dobu vyjde, ale...

Bojí se. Řekl jí, ať počítá s tím, že to bude bolet.

Těch pár minut to snad vydrží, není přece z cukru. Už jednou se jí stalo, že jí při tom chlap zřackoval, a zvládla

to. Tehdy navíc nic takového nečekala, bylo to spontánní a těžko se mohla bránit, zatímco teď...

Tenhle ji upozornil předem. A to se počítá.

Stála v maličké koupelně, nebyla tam ani vana, jen sprchový kout. Chybělo dokonce okno, větrání zajišťovala mřížka ventilace nahoře pod sešikmeným stropem. Koukala na sebe do zrcadla a nebyla spokojená s tím, co vidí. Přála by si mít menší zadek a štíhlejší stehna, obličej měla navíc plný pih, které jí pokrývaly i ramena a výstřih.

Na sobě měla jen černé kalhotky s bílým nápisem a červenou podprsenku. Tak ráda by si je sundala a vysprchovala se, jenže... Ten muž jí řekl, že ji chce právě takovou, jaká zrovna je. Zpocenou, neumytou.

Přitom to byl docela sympaťák, který nevypadal na to, že by si potřeboval ženskou kupovat. Ale kdo ví, když má tyhle zvláštní choutky...

Zajela si dlaní do podpaždí, pak si k ní přičichla a zašilhalala ke sprše. Cítila se špinavá, jako už dlouho ne. Nakonec si jen prsty několikrát prohrábla vlasy, tmavě hnědé kudrny, které byly vždycky tak nepoddajné. Už když jí bylo sedm, měla je do půli zad a jejich rozčesávání pokaždé nepříjemně tahalo. No jo, poslední nejasná vzpomínka na mámu.

Obrátila se ke dveřím a zhluboka se nadechla. Snad to nebude trvat dlouho. Hned pak si konečně dá sprchu a po ní z ní bude zase jiný člověk.

Otevřela, ale dál zůstala stát v koupelně. Zírala k posteli, vedle které na ni už čekal ten muž. Na sobě měl bílý overal s kapucí a na tváři roušku, takže mu byly vidět jen oči. Ale ty oči se usmívaly a dodávaly jí odvalu.

Počítej s tím, že to bude bolet, řekl jí už předtím. Takhle věc, do které je navlečený, je zřejmě součástí té hry.

V duchu pokrčila rameny. Jen ať je to všechno co nejdřív za mnou.

1.

Osm večer, restaurace U Labutě vedle krčské nemocnice. Užasle jsem zíral na telefon vytáhlého šedesátníka JUDr. Jánského, momentálně právního zástupce mého partáka Tonyho, a v hlavě se snažil zpracovat věty, které jsem z přístroje právě slyšel zaznít.

„Pusťte to ještě jednou, pane doktore,“ požádal jsem ho a on tedy znovu poklepal na displej.

Necelou půlhodinu předtím ho zaskočil telefonát, který s ním vedl nějaký neznámý muž. Díky advokátově opatrnosti a zvyku nahrávat si naprosto každý hovor jsem ho tak teď měl možnost slyšet i já. Jednou mi to ale nestačilo.

Ty věty mi totiž bodly nůž do zad.

Znovu jsem se tedy zaposlouchal do rozhovoru Tonyho advokáta s tajemným volajícím.

„Jánský, prosím.“

„Dobrý večer. Vy zastupujete toho obviněného detektiva Šikla?“

„Také přeji dobrý večer. Můžu se zeptat, s kým hovořím?“

„Tak zastupujete ho, nebo ne?“

„Bohužel vás musím odkázat na oficiální emailovou adresu naší kanceláře. Napište a my vám odpovíme. Pokud tedy nebudeme v konkrétní věci vázáni mlčenlivostí. To snad chápete.“

Muž na druhém konci linky se krátce zasmál.

„Fajn. Psát vám asi nebudu, ale chtěl bych vás o něco požádat.“

„Bude-li to v mých silách, rád vám vyhovím.“

„Zeptejte se toho bastarda, jak mu chutná vlastní medicína. Že mu vzkazuju, ať chcípne. A že ho pozdravuju. On už bude vědět.“

„Haló! Haló, jste tam? Kdo volá?“

A pak už jen ticho.

Když jsem nahrávku uslyšel poprvé, zeptal jsem se Jánského, co to má znamenat. On opáčil, že doufal, že to řeknu já jemu. Proto mi také zavolal hned poté, co ten chlap ukončil hovor.

Možná jsem mohl cítit zadostiučinění. Celou předcházejících dobu se odmítal se mnou bavit, prý na Tonyho žádost. Dostal od něj povolení informovat jen nejbližší rodinu. Pro mě měl jen jednoduchý vzkaz.

„Máte mu prý věřit. Jde o věc primární důvěry.“

A to bylo všechno. Měl jsem Tonymu věřit.

Měl jsem mu věřit i přesto, že dívka, která ho obvinila ze znásilnění, ho dokonale popsala. Stejně tak popsala jeho vůz i byt. Měl jsem mu věřit i přesto, že se v tom bytě našly její věci. I přesto, že se odněkud vynořil osm let starý případ, ve kterém ho jiná dívka obvinila ze sexuálního napadení.

A já mu skutečně věřil. Ovšem jen proto, že jsme spolu strávili téměř každý den uplynulých čtyř let. Kdyby šlo o kohokoli jiného, měl bych už dávno jasno. Slovo člověka proti takhle jasným důkazům? Viděl jsem skončit za mřížemi lidi, proti kterým toho bylo mnohem míň.

Na druhou stranu... Zatím ještě ani není z ničeho obžalovaný a nejspíš ještě dlouho nebude. Ne v situaci, kdy se někam ztratila ta znásilněná holka.

Údajně znásilněná.

Jasně, má odpovídající lékařskou zprávu a vypointovanou historku o tom, jak ke svému zranění přišla. Všechno pověděla policejní inspekci, jenže ti si to její povídání

zapsali formálně jen tak napůl, čímž je jim teď na houby, protože ho nemůžou použít u soudu.

Ačkoli... Tohle byla jedna z věcí, na které jsem se chtěl Jánského celou dobu zeptat. A tak jsem to udělal teď.

„Čistě teoreticky, pane doktore...“

„Ano?“

„Pokud by giboni tu Satoranskou nenašli, můžou se u soudu vytasit s tím, co s ní sepsali, když přišla?“

Podíval se na mě a vypadalo to, že přemýšlí, jestli mi odpovédět. Ale nakonec to udělal, ten dnešní telefonát z nás vytvořil definitivní spojení.

„Můžou to udělat za předpokladu, že s tím budeme souhlasit.“

Měl jsem dojem, že jsem se přeslechl.

„Cože?“

„Říkám, že to můžou udělat za předpokladu...“

„Já slyšel. Jen tomu nerozumím.“

„Čemu nerozumíte? Vždyť je to jednoduché. Záleží jen na obviněném, potažmo obžalovaném, jestli připustí, aby byl tenhle dokument předložen soudu. Pokud bude proti, tak ten papír prostě neexistuje.“

„V tom případě ale... Proč by s něčím takovým kdo souhlasil? To by byla jistá cesta do pekla. Zatímco naopak...“

Jánský pokrčil rameny.

„Já nejsem od toho, abych rozhodoval. Klientovi jen radím a vysvětluji výhody a nevýhody jednotlivých kroků.“

Zatřásl jsem hlavou. Ke své ostudě musím říct, že jsem o tomhle aspektu vyšetřování vůbec nevěděl. Na druhou stranu, člověk nemůže mít v hlavě všechny paragrafy.

Požádal jsem Jánského ještě o jedno přehrání rozhovoru, ale bylo stejně zbytečné jako ta dvě předchozí. Nakonec jsem si soubor s hovorem aspoň zkopíroval do svého telefonu a rozloučili jsme se. Dali jsme si čas do rána, snad

jednoho z nás k tajemnému telefonátu něco napadne. Kam zamířil Jánský, to nevím, nejspíš domů. Ovšem já... Já měl teď regulérní výmluvu, proč musím znovu navštívit Evu, od které mě Tonyho advokát asi před hodinou vytáhl.

2.

Když jsem jí zavolal, dávno už neseseděla v restauraci, kde jsme trávili večer, ale doma v křesle. Na mou úpěnlivou prosbu, že s ní musím okamžitě ještě jednou mluvit, zareagovala lhostejným souhlasem. Jako by čekala, že se dřív nebo později pod nějakou záminkou objevím.

„Rád bych řekl, že je to fakt jen záminka, jenže to tak není,“ zopakoval jsem tutéž frázi, kterou jsem pronesl před několika dny, když jsem se s ní po dlouhých čtyřech letech potřeboval sejít.

To, že moje bývalá přítelkyně pracuje u útvaru, který Tonyho vyšetřuje, byla jedna obrovská náhoda. Eva nastoupila ke Generální inspekci před dvěma lety, v době, kdy jsme si byli natolik vzdáleni, že jsme pro sebe už ani neexistovali. Najednou ale za sebou máme tři večere během několika dnů, a proto bylo víc než snadné navázat na naši předchozí společně strávenou dobu.

Ačkoli... Zatím jsme se nedostali od stolu, dokonce ještě ani od toho v restauraci. Jenže já Evu právě u toho stolu potřeboval víc než kde jinde. Možná později přijde čas i na jiné věci, ale zatím pro mě byla nejcennější jako studna informací, ke kterým bych se jinou cestou nedostal. Jo, tohle je dost cynické i na mě, ovšem když Tony trčí ve vazbě, logicky mě napadlo, že můžu být další na řadě. Proto jsem potřeboval vidět dovnitř. A Eva je můj jediný zdroj. Zřejmě ke mně pořád ještě něco cítí, v opačném případě by neriskovala. Jestli

se provalí, že vynáší informace z vyšetřování, může ji to stát daleko víc než jen místo. Prostým rozvinutím předcházející myšlenky bych měl ovšem dojít k výsledku, že pokud cítím něco já k ní, vůbec jsem ji do té věci neměl taht.

Tohle všechno mi běželo hlavou, když jsem se z Krče řítíl přes půl města k Evinu bytu. Potřeboval jsem se jí svěřit s tím, co jsem před chvílí slyšel z telefonu doktora Jánského, protože mi scházela jak její inteligence, tak její obvyklý strážlivý pohled na jakoukoli katastrofu. Pokud mi přijde otevřít v nějakém nadmíru pohodlném domácím oblečení, bude to příjemný bonus.

Jenže když se pak objevila ve dveřích, měla na sobě džíny a obyčejné triko, čímž se mi z hlavy okamžitě vykouřily všechny ty titěrné krajkové věcičky, v něž jsem tak trochu doufal. I přesto ale byla k sežrání. Těch několik let, kdy jsme se neviděli, jí prospělo. Eva byla vždycky zatraceně hezká, ale teď se k tomu přidal i šarm. A i když jí přinejmenším v místech mezi krkem a pupíkem pomohl chirurg, nevypadalo to vulgárně, ale sexy.

„Dáš si něco?“ zeptala se, když mě vedla předsíní do obýváku.

Zapeklitá situace. Když si řeknu o alkohol, bude to vypadat, že se už nechystám odjet. Když si o něj neřeknu, bude si myslet, že nechci zůstat. Jak z toho ven?

„Něco mi nalej,“ přehodil jsem na ni zbaběle odpovědnost za zbytek večera a ještě jsem se cítil jako největší chytrák.

Přinesla víno a bylo vymalováno.

A tím jako bych se uklidnil. Ujasnili jsme si pozice, jeden druhému jsme v duchu přikývli a vzduch byl najednou čistý. Teď jsme mohli v klidu pracovat, už jsme se nemuseli zabývat tím, co bude nebo nebude následovat. Prostě navážeme tam, kde jsme před čtyřmi lety skončili. Bez

nějakého sentimentu nebo velkých řečí, bez zbytečných otázek a vysvětlování.

„Tak co se stalo?“ zeptala se Eva, když nám oběma nalila do skleniček.

Vyndal jsem z kapsy telefon a pustil Evě rozhovor Jánského s neznámým mužem. Poslouchala pozorně, ale nakonec jen zatřásla hlavou.

„Promiň, ale co v tom mám slyšet? Nějakou konspiraci?“

„No přece...“ Vlastně jsem to nevěděl ani sám.

„Tohle mohl tomu advokátovi zavolat jakýkoli mukl,“ pokračovala Eva. „Každý chlap, který někdy seděl v base nebo se tam chystá. Prostě někdo, komu pijou krev policajti. Což je polovina lidí v téhle republice.“

„Ale co ty kecy? Pozdravujte ho, on už bude vědět?“

„No dobrá, tak to může být někdo konkrétní, komu tvůj parták šlápl na kuří oko. A ten teď slintá blahem nad tím, jak se karta obrátila.“

Rozhodil jsem rukama. „Ty v tom fakt nevidíš nic víc?“

„Nezlob se, ale ne. Já chápu, že...“ Až příliš rychle zmlkla.

„Co chápeš?“

Vzdychla si. „Já chápu, že se pořád snažíš hledat nějaké indicie, díky kterým bys to všechno mohl nějak pochopit a zpracovat. Ale... Jsi zaujatý, což je asi přirozené, jenže pro stromy nevidíš les.“

„Co tím myslíš?“

Samozřejmě jsem věděl, co tím myslí. Ale musel jsem se takhle hloupě zeptat.

„Kdyby ti na stole přistál jeho spis jen nadepsaný jiným jménem, nepochyboval bys,“ řekla. „Promiň, že to říkám takhle natvrdo, ale viděl bys všechno daleko jasněji.“

„Pořád ještě nikdo neprokázal, že...“

„Ježíši, Miko! Buď se bavme jako policajti, nebo jako právníci! V téhle situaci by ho z toho advokát nejspíš vysekal, ale

znamená to, že tu holku neznásilnil? Anebo víš co? Zeptám se tě jinak, ale odpověz mi bez přemýšlení.“

„No prosím.“

Oba jsme mluvili o něco víc nahlas, než bylo třeba.

„Jak se ti s ním bude dělat, když se do kanclu vrátí jen proto, že ta věc nepůjde dotáhnout z procesních důvodů?“

Položil jsem skleničku na stůl tak prudce, až to kříslo.

Ale neřekl jsem nic, což Evě jako odpověď stačilo.

Dlouho jsme mlčeli, pět minut, možná deset, možná ještě déle. Jen jsme tak seděli každý na své straně gauče a srkali víno. Když jsme měli vypito, dolil jsem nám. A když jsme měli vypitu i další skleničku, Eva se zvedla.

„Pojď spát,“ řekla.

Jen tohle, bez nějakých cavyků okolo.

Tak jsem šel. A bylo to stejné jako kdysi.

3.

V kanceláři pětapadesátníka s podivně vodnatýma očima a rozlehlou lysinou na hlavě se pod jeho pohledem potili dva muži. Jeden z nich, Dan Micka, byl drobný zrtek, kterému chyběly dva nebo tři roky do čtyřicítky. Druhému stejně tolik scházelo do padesátky, jmenoval se Jindřich Válek a byl z dvojice ten o chlup zkušenější, přemýšlivější a vyrovnanější.

Jejich šéf pohledem přeskakoval z jednoho na druhého. Přemýšlel o situaci, ve které se ocitli. Za svou kariéru už toho zažil víc než dost, jenže tohle... V organizaci pracoval už patnáct let, nastoupil ještě v době, kdy se jmenovala Inspekce Policie ČR. Později dostala nový název, došlo k rozšíření působnosti a k posunům na všemožných pozicích. Někteří pracovníci odešli, jiní byli odejiti, další si naopak polepšili. Milan Kadlec, muž, jehož oči nejvíc připomínaly uplakaná jezírka, byl jedním z těch posledních. Dostal novou a voňavější kancelář, nové pravomoci a nové lidi. Těm už několik let vládne pevnou rukou a ostrým slovem, takže všechno šlape právě tak, jak si představoval. Tedy většinou.

Můžou mu teď teda vysvětlit...

„Můžete mi teda vysvětlit, proč se neheme z místa?!“

Válek si odkašlal, Micka se ošil na židli. Samozřejmě to svému nadřízenému vysvětlit mohli, vlastně by stačilo použít tatáž slova jako minule. Jenže proč jimi plýtvat? Kadlec